

<http://www.larouche.se/nyheter/2008/09/21/nej-till-riksgaldens-stodpaket>

När politiker både lokalt och centralt från alla svenska politiska partier i våras krävde att staten skall satsa på ett nytt järnvägsnät för höghastighetståg i Sverige, sa finansminister Anders Borg att det inte finns de 100 miljarder det skulle kosta. När bankerna är i kris godkänner han att Riksgälden skall investera i döda bostadsobligationer för 150 miljarder. Med en sådan kapitalbudget kunde han bygga nytt för framtiden genom att investera i nya järnvägsobligationer, för att finansiera de nya banorna och samtidigt sätta all ledig kapacitet i Sveriges hotade bilindustri i arbete med att bygga järnvägsmateriel. I stället är Borg beredd att låta ett enormt kapital bindas upp i årtal i väntan på en hägrande uppgång. Om han fortsätter så, är han väl beredd att låta hela hans gnetigt ihopsamlade budgetöverskott rinna bort i bankkrisens omättligen malström.

Samtidigt var det futtigt av Mona Sahlin att hacka på Lars Ohly för att han, i en eventuell framtida regering, skulle äventyra budgettak och överskottsmål, när hon själv dagen innan var beredd att stöda statens 150 miljarders felinvestering, som ökar statsskulden med bortåt 20 procent av årets statsbudget.

Det finns ingen anledning till panik och att återigen med mångmiljardbelopp försöka rädda banksystemet. Efter den svenska bankkrisen 1991 utarbetade Banklagskommittén under ledning av Sören Mannheimer en bibel för hur en sanering av banker i kris kan genomföras så att både banksystem, produktion, handel och vanliga betalningar kan fortsätta utan de enorma kostnaderna för skattebetalarna och förlorade år.

Banklagskommittén föreslog att krisbankers gamla skulder tills vidare fryses och en offentlig förvaltare tar över bankerna för att bl.a. administrera de av staten tillförda medlen som garanterar alla insättares innehav upp till 250 000 kr. Förslaget liknar mycket LaRouches förslag om en [boende- och bankskyddslag](#) för USA i dag, liksom hur Franklin D. Roosevelt löste den amerikanska bankkrisen 1932. Med de gamla skulderna frysta kan statens budgetöverskott och Riksbankens och Riksgäldens kreditgivningsförmåga till kapitalmarknaden inriktas på att hålla i gång den reala ekonomin och även mitt i krisen expandera den genom statliga infrastrukturprojekt.